

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.539 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen en verklaren zich vluchteling op 16 juni 2000 onder de naam X en X.

Verzoekers begeven zich naar Nederland en vragen daar asiel aan onder een andere naam. In het kader van de Dublinverordening worden ze overgedragen aan België. Hun asielaanvraag wordt hier verdergezet.

Op 5 juli 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 augustus 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 149.554 van 28 september 2005 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen omdat verzoekers niet ter zitting aanwezig of vertegenwoordigd waren.

Op 3 januari 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2006 verklaren verzoekers zich opnieuw vluchteling, ditmaal onder de naam Matevos HOVHANISSIAN en Stella STEPANIAN .

Op 13 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 13 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken eveneens de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers keren terug naar Armenië.

Op 4 september 2007 komen verzoekers opnieuw België binnen en op 6 september 2007 dienen ze een derde asielaanvraag in.

Op 12 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 13.445 van 30 juni 2008 wordt aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bij beschikking van de Raad van State nr. 3.218 van 19 augustus 2008 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 6 augustus 2008 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 juli 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 september 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet

(K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : het dossier, dat bij onze diensten bekend staat onder naam Ovakimian, Matevos en nummer 4971743, bevat paspoorten die in het verleden het dossier vervoegde; de personen die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indienen onder de naam Hovhannisyan, Matevos en Stepanyan, Stella voegen bij hun aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hen te vereenzelvigen met de titularissen van voornoemde identiteitsstukken; gezien deze aanvraag anderzijds vergezeld is noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet ingevuld.

Het staat betrokkenen vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 15 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers dienen hiertegen geen beroep in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij voert aan dat verzoekers zich hebben aangeboden met een ander paspoort.

Dat deze bewering van verwerende partij door geen enkel stuk wordt gestaafd.

Verzoekers hebben nooit vroeger tijdens hun asielaanvraag een ander paspoort getoond.

Integendeel, zij werden onder dezelfde naam (Hovhannisyan) destijds gerepatrieerd, (zie bijlage).

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing formeel is gemotiveerd. Verzoekers hebben reeds verschillende asielprocedures doorlopen en in het dossier bevinden zich de paspoorten die destijds werden voorgelegd. Verzoekers hebben nagelaten ten tijde van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 september 2008 te bewijzen dat deze identiteitsdocumenten aan hen toebehoren. Aangezien uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissing kennen, is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Betreffende de materiële motiveringsplicht voert verwerende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de overheid.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat verwerende partij meent dat zij zich hebben aangeboden met een ander paspoort, maar deze bewering wordt door geen enkel stuk gestaafd. Verzoekers hebben nooit een ander paspoort getoond, en zijn onder hun huidige naam gerepatriëerd.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekers niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoekers hadden bij hun aanvraag certificaten van repatriëring bijgevoegd, afgeleverd op 26 mei 2006 door het Consulaat van Armenië in België, die zij gebruikt hebben om op 21 juni 2006 van België naar Armenië te reizen. Deze certificaten van repatriëring vermelden de namen Matevos HOVHANNISYAN en Stella STEPANYAN.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“het dossier, dat bij onze diensten bekend staat onder de naam Ovakimian, Matevos en nummer 4971743, bevat paspoorten die in het verleden het dossier vervoegde; de personen die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indienen onder de naam Hovhannisyman, Matevos en Stepanyan, Stella voegen bij hun aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hen te vereenzelvigen met de titularissen van voornoemde identiteitsstukken; gezien deze aanvraag anderzijds vergezeld is noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet ingevuld.”*

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers in 2000 een asielaanvraag hebben ingediend onder de naam Matevos OVAKIMIAN en Stella OVAKIMIAN. Een maand later dienden zij in Nederland een asielaanvraag in onder de naam Armen SARKISIAN en Zjanna BABAJEVA. In België bleven zij de naam OVAKIMIAN gebruiken voor het verder verloop van hun asielprocedure en voor hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 21 maart 2006 dienen verzoekers in België een nieuwe asielaanvraag in onder de naam Matevos HOVHANNISIAN en Stella STEPANIAN. Zij verlaten België vrijwillig op 21 juni 2006, en gebruiken daarbij een certificaat van repatriëring op naam van Matevos HOVHANNISYAN en Stella STEPANYAN. Gezien uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers gebruik gemaakt hebben van drie verschillende identiteiten, is het niet kennelijk onredelijk dat de

gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat er geen bewijs is dat toelaat om te stellen dat verzoekers de titularissen zijn van voornoemde identiteitsstukken.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

De omstandigheid dat verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van hun paspoorten voorleggen, die op 12 juli 2006 te Armenië werden uitgereikt, wijzigt hier niets aan omdat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers deze paspoorten niet hadden voorgelegd naar aanleiding van hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon geen rekening houden met stukken die haar niet werden voorgelegd. In dit verband wijst de Raad erop dat het opmerkelijk is dat verzoekster naar aanleiding van haar asielaanvraag op 6 september 2007 heeft meegedeeld dat haar paspoort bij de smokkelaar is achtergebleven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - Zorgvuldigheidsplicht

Eveneens werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

Dat eveneens aan verzoekers niet de mogelijkheid werd geboden om hun situatie toe te lichten en bewijzen aan te brengen die hun aanvraag staven.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verwerende partij meent dat de schending van een wetsbepaling of een rechtsregel moet worden aangevoerd. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht voldoet hier niet aan, zodat er geen sprake is van een middel zoals vermeld in artikel 39/79 iuncto artikel 39/69 § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In bijkomende orde stelt verwerende partij dat de beslissing in alle zorgvuldigheid is genomen, daar een oordeel werd geveld op basis van elementen en documenten die verzoekers hadden overgemaakt ten tijde van de aanvraag. Het komt aan verzoekers toe om hun aanvraag te staven met alle documenten die bepalend zijn voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag.

2.2.3. Verzoekers zetten in een tweede middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht uiteen. Deze uiteenzetting beantwoordt aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name een voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Het middel is ontvankelijk, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota aanvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet.

Uit de bespreking van het eerste middel en uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Verzoekers voeren aan dat de overheid een bijkomend onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden van de zaak en dat hen de kans had moeten worden geboden om nadere inlichtingen te verstrekken. Verzoekers voeren dus de hoorplicht aan in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekers, maar vloeit voort uit de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze zaak kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voren te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en de mogelijkheid hebben gekregen om hun aanvraag met bewijsstukken te staven. Verzoekers maken in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoekers maken dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.